

MEMENTO TĀCERE

Liana Mânzat

TEXT

équivalences

poèmes

2006

EDITION: **ADRIAN REZUŞ** (The Netherlands) (ed.)

© 2006 LIANA MÂNZAT (Stuttgart, Germany) [TEXT]

© 2006 UCA MARIA IOV-BROUSSARD (Haarlem, The Netherlands) [GRAPHICS]

© 2006 **ÉQUIVALENCES** [PDFLATEX – HYPERSCREEN]

**This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by PDFTEX 14.H &
created by LATEX 2 ε with HYPERREF & HYPERSCREEN**

PDFTEX14.H © 2001 HÀN THÉ THÀNH

LATEX 2 ε © 1993–2001 THE LATEX3 PROJECT TEAM *et al.*

HYPERRREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

HYPERSCREEN © 2001-2002 ADRIAN REZUŞ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIANTEX © 1994–2001 ADRIAN REZUŞ

PRINTED IN THE NETHERLANDS – APRIL 6, 2006

Liana Mânzat

MEMENTO TĀCERE

grafica

Uca Maria Iov-Broussard

Stuttgart & Haarlem
2006

Autor: G - Via: www.scribd.com/doc/200887600/Adriatico-G-Adriatico-G

No reason to get excited
The thief he kindly spoke
There are many here among us
Who feel that life is but a joke
But you and I we've been through that
And this is not our place
So let us stop talking falsely now
The hour's getting late

Bob Dylan / Jimi Hendrix – *All Along the Watchtower*

privind la rece

este umbra morții
aruncată peste viața noastră
ce ne ține în mișcare,
întrucât noi,
prin iraționale gesturi și atitudini nepotrivite,
umblăm neîntrerupt ca să scăpăm de ea

singur timpul, călăuza călău,
ne întoarece riguros și acribic
pe făgașul drept,
cu sens unic, excepțional,
ce leagă
Răsăritul de Apus

o amintire de prisos urmată de un gând arogant

„serviți vă rog, luați și mâncăți
ar fi păcat să se strice
sau să dăm restul la porci“

ca o moară stricată repet mereu în gând
refrenul mătușii mele Chivuța, o femeie iute, descurcăreață

amintirea ei nechemată,
departe de treceri la fapte și dincolo de timp,
s-a pripăsit pe liniaritatea tihnită dintre mine
și foaia albă de hârtie

congestionată cum este,
o să înceapă imediat să țopăie necontrolat
preschimbându-se într-un cârd de bătrâni condori hulpavi,
muți și cu aripi rupte,
praful și pulberea o să se aleagă din după-amiaza mea

„serviți vă rog, luați și mâncăți
ar fi păcat să se strice
sau să dăm restul la porci“

hmm... la o adică
de ce nu m-aș lăsa furată de amintire,

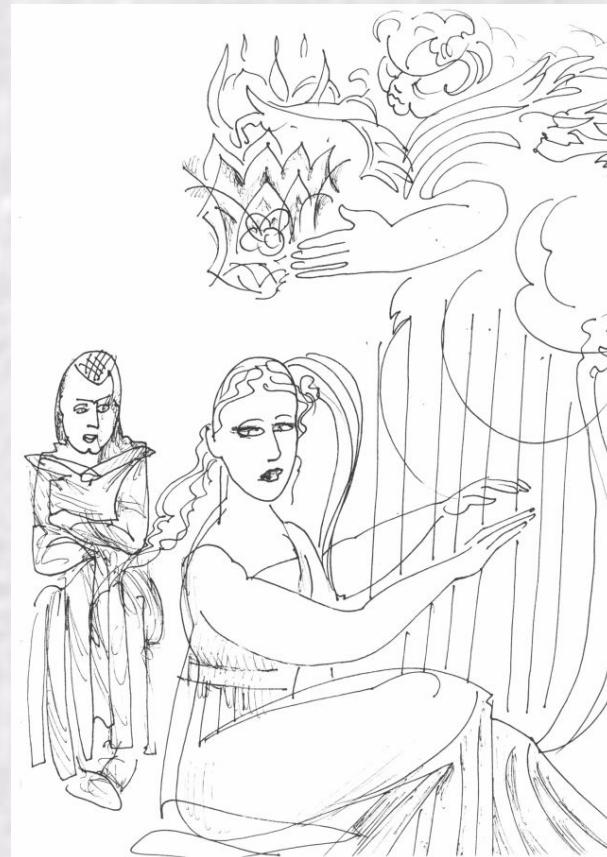

o să pot cu siguranță după aceea
să scriu și eu ceva de genul

„We are like roses
that have never bothered to
bloom when we should have bloomed and
it is as if
the sun has become disgusted with
waiting“

Charles Bukowski (1920–1994) – Finish

și din copilărie câte ceva

„Ce noapte variată! ce groaznică vedere!

Stăi! Îmi aduc aminte: în vis eu mă făceam

C-aș fi fost prunc, îmi pare, și fără griji, durere,

În casa părintească cu grija mă creșteam.“

Ion Heliade-Rădulescu – Visul

imagini, percepții,
un depozit de amintiri – eu

totul se întâmpla (de fapt
se mai întâmplă și azi) în afară:
profesoara de tumbe

parazitând masiv și necontrolat
sentimentele toașului de pavoazări,
pe vremea aceea, e clar,
nu-mi descoperisem încă

vâna romantică
însă cu totul altfel stau lucrurile acum:
uite, un paradis scornit ție, unul mie,
o realitate ție, una mie,

și drumurile,
toate drumurile altor lumi
din suflete străine, cum vrei să le împărți...

dar... *hic et nunc*
(în fond și la urma urmei)
ce-ar fi să fuzionăm
noi doi?!

meteahnă veche

acum mă uit înăuntrul tău,
nu te opri din numărat,
principial e bine să știi
câte visuri cu pene și-au mai rămas
și câte golașe proiecte,
câți pași pe drumuri nebătute,
câți pași de făcut,
câtă lumină

„cum îți merge?“ – întreb
„îmi merge bine“ răspunzi
iar clipa de față nu are început
nici sfârșit
și fără să prinzi de veste,
eu respir câte puțin,
pe furate,
din singurătatea ta
se-nserează,
lumea bună și sentimentală din oraș
s-o fi îndreptând alene
spre cinematograf

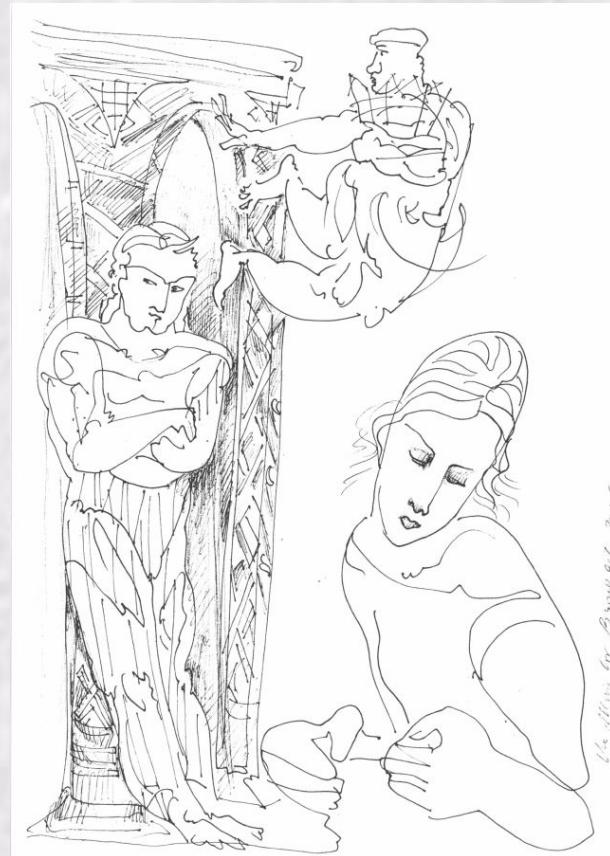

în aşteptarea unei stări de glorie

ambetată de o veche indiferență
uzată și ea precum divanul
pe care stau întinsă,
vântur în dorul lelii amintirea palidă
a entuziasmului supt la sănul mamei:

să facem, să dregem, constructivconcret,
să ne suflecam mâncările și să scuipăm în palme,
ambianța este caldă și domnește legea dreptății,
legea frumosului,
înțelegerea aproapelui și întrajutorarea reciprocă
bla, bla,
un cufăr vechi plin de molii (decrepitate)
și mirosind a naftalină

afară, în aerul rece de toamnă,
vrăbiile țopăie

deși mai cred încă în iubire,
eu demult nu am mai îngenunchiat
și nu mi-am mai împreunat mâinile în rugăciune;
„tu nu dispui de nimic, Lysis,
și nu faci nimic din ceea ce dorești“¹

---

¹Platon – *Lysis*

Liesl Miller: An Artist's Life in Pictures

stăpân al lumii

după noaptea lacrimă,
o zi frumoasă:

fizionomia singurătății se rotunjește în soare,
Popocatépetl, mercenarul aztec,
își veghează răbdător iubita,

eu
sunt stăpânul lumii

atât de multă liniște și pace e
încât poftesc
de-o înghețată (de ciocolată)
și de un măr
și de un fluture
și de un capăt întreg de gând secret
ba chiar aş spăla și suflete străine
în apa limpejoară a Iordanului

(cu alungarea pistolor agnustici din oraș
nu se face să-mi mai pierd timpul)
iar dacă nu te-aș fi uitat,
la fiecare pas pe care-l fac acum,
ți-aș fi iertat și tje
păcatele toate

între ziduri

ci numai singuratice ziduri aflate-n paragină
au rămas din cetate,
ele nu mai găzduiesc cuiburi, cămine,
ori sălașuri de noapte

din când în când, pe soare,
le mai călărește singular câte-o șopârlă

noi, rămași fară apărare,
măsurăm la intervale regulate, cu pași mărunți,
distanțele dintre ele,
trăgând apoi întruna
aceeași concluzie:

în zilele noastre, zidurile nu mai sunt ziduri,
ci sunt ruine
iar fințele – fiecare câte-o cetate
teribilă de zid

prin urmare, tot aceea înseamnă să-ți aperi pielea
sau să-ți aperi cetatea și chiar deunăzi
am fost bolovănos întrebata:
„vorbiți doamnă cetate, limba speranță?“

bodega statutului jalnic

tu Mărie,

zic:

io,

vesnic *sto morendo* de-un amor

și parcă azi (mai mult ca niciodată)

fisuri de beznă-s în lumină

și-n gânduri tot fisuri

cu berea-n față,

de negăsit cuvinte (mi-s împrăștiate!)

iar m-aplec

să-mi caut creițarii printre mese,

vrute și nevrute se-ncalecă și se petrec,

acum chiar

icnește amintirea rapoartelor academice

(generos desigur tratând despre nimic)

și-ntrebătoare,

țâțele roșii ale tăcerii grase

se bălăngăne molcom

of...

ațele timpului

s-au mai încurcat odată temeinic pe mosoare

(mi-s singur io,
constat)

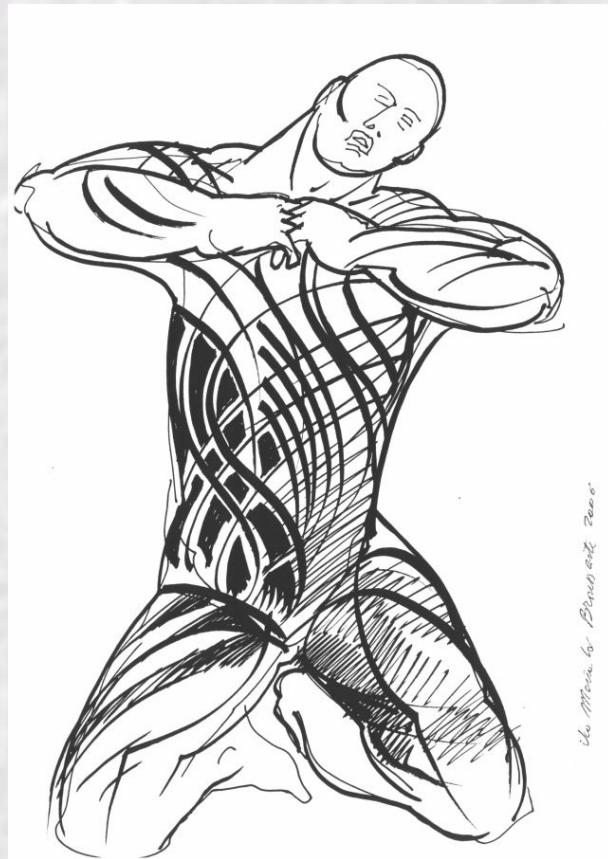

neserioasă nedumerire (legată de evaluarea lui zero)

da capo al fine: ştii,
e primăvară – vremea dragostei

dacă îți spun să nu iubeşti,
e ca şi cum ţi-aş spune încetează să exiştă

dacă îți spun iubeşte,
e ca şi cum ţi-aş spune caută,
caută cu orice preţ capătul drumului

aşa sau aşa,
tot aici o să ne re-reîntâlnim
deşi eu nu înțeleg de ce
întâi trebuie pornit la drum
pentru a putea apoi eşua

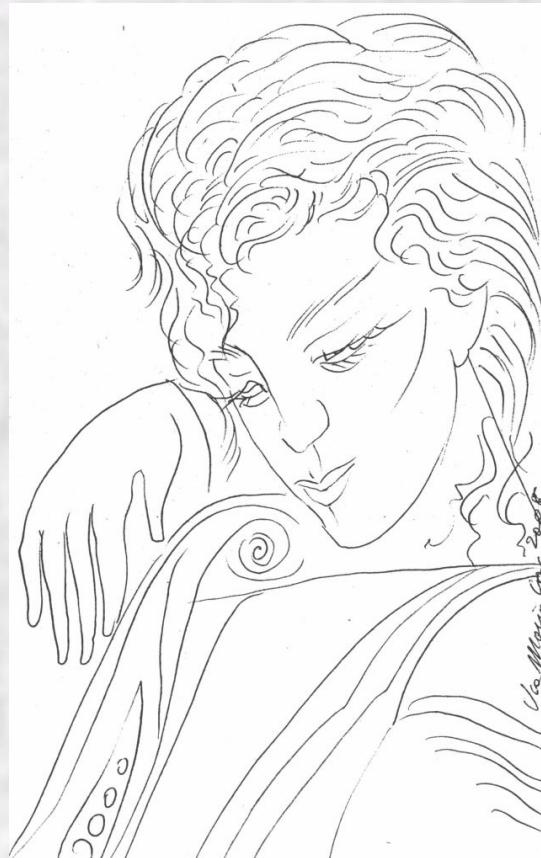
do Moina to Pavanmukt 200 °

gând (legat de război)

și ultimul soldat
a fost lăsat la vatră,
e forfotă pe hotar
și trecere-n revistă:

învinși și răniți
și mutilați sufletește,
și amputați
și pustiți
stârpiți unii, alții absenți
la o primă vedere
nicăieri (niciunde) învingători,
nu

urme de pași pe nisip

nimic nou

comme toujours,

datul în spectacol al lumii

e tragic,

ridicol

și lipsit de logică

o observație totuși:

în ultima vreme

fântânile tulburate cu moarte

s-au înmulțit,

e anevoios procesul

relinpezirii lor

și nu mai am timp

să restaurez

cu gând de veșnicie

urme de pași pe nisip

◀

și nici
să îndrept cu privirea

◀

câte un copac

◀

căzut,

◀

în însерare – lacrimă întunecată,

◀

apuc doar să-mi trag sufletul

◀

uitare

◀

depăнând cu vis

despre Împăratul Verde în Biserica Câinelui

fără treabă
stau (în nemîşcare)
cu capul în traistă – gândurile
mele, spirale sfrijite de tristeți,
atârnă
în bradul negru de Crăciun

la început dorisem
să le trimit în pustiu
de fapt,
dacă ar fi să fiu chiar sinceră,
dorisem (la început)
cu ardoare să ţi le-mpărtășesc,
nu s-a brodit și cu vremea
ele au devenit povară
și eu am devenit străină
în lumea mea,
la fel ca și în toate celelalte

nici un gest între mine și lucruri,
aștept răbdătoare
la sfârșit să îmi treacă

Udo Kieritz, *Der Tanzende Mann*

începutul nopții

e bine acum,
hai,
nu te mai uita acolo,
o să aprindem cândva o lumânare,
în amintirea acestor priviri stinse
afară,
întunericul prelins pe trotuar,
a venit timpul să plecăm
și să lăsăm în gară, la bagaje,
jumătățile răsuflate de tristeți,
valizele cu vise rele,
jumătățile de adevăr
și jumătățile de singurătate – ce
ar mai fi de făcut nu știu,
e frig
și la noapte o să înghețe
marea moartă (a sufletelor)
în care jumătățile de oameni exersați în ambiguitate
și în explicarea exhaustivă a iubirii,
stau să se înece

altă săptămână

luni, mi-aduc aminte,
vrând să plec,
făcusem un singur pas, pasul în gol,
după aceea nu urmase
nimic demn de semnalat

marți, în uniformă cazonă
am dansat într-un spectacol cadril
și aveam un singur gând dezechilibrat,
voiam să plec

miercuri, îmi zâmbeau cu toții serafici
mi se adresau răbdător
însă limba păsărilor

eu nu o-nțelegeam
și atunci
mă hotărâsem spre seară
să plec

joi începuse direct cu « nu sunteți
viabilă doamnă,
vă pierdeți timpul aici de pomană »

eu răspundeam distrată
« vă mulțumesc, oricum
nu doresc decât să plec »

vineri, bogăția tăcerii
mă-ncuraja-nesperat
să respir
o să fie bine îmi spuneam
cu tot sentimentul acela nervos
de plecare

sâmbătă, neliniștea legată
de scopul existenței mele
dispăruse printre sori și comete
nu-mi aminteam decât
că aş fi vrut să plec

în duminica flendurită, vraîște și goală
ce se-nvârtea corect către sfârșire,
aveam impresia
că dincolo de toate ar mai fi ceva,
eu vrând să plec
visam
cu ochii deschiși
să fac un singur pas, pasul în gol

romantică

se fugăresc norii pe cer

noi

tatonăm din memorie relieful lumii,

amândoi

cu privirea în gol

chiar dacă ar fi să umblăm prin valea umbrei morții²

pentru a plăti păcatul

semeției gândurilor în care se cuibărește

frumusețea întreagă,

ne vom păstra cu siguranță

echilibrul straniu,

bunele maniere

și obiceiul de a mobila viața cu simboluri

ca și până acum,

vom respecta toate regulamentele

și indicațiile de pe plăcuțele de ordine,

fară a le dezvăluui

---

²Psalmul 23, o cântare a lui David

inutilitatea

vom trece sub cădere

faptul bine știut

că tu și eu,

chiar dacă ar fi să umblăm prin valea umbrei morții

suntem doar unul

Van Merri en Bruegel 2006

norii, luna

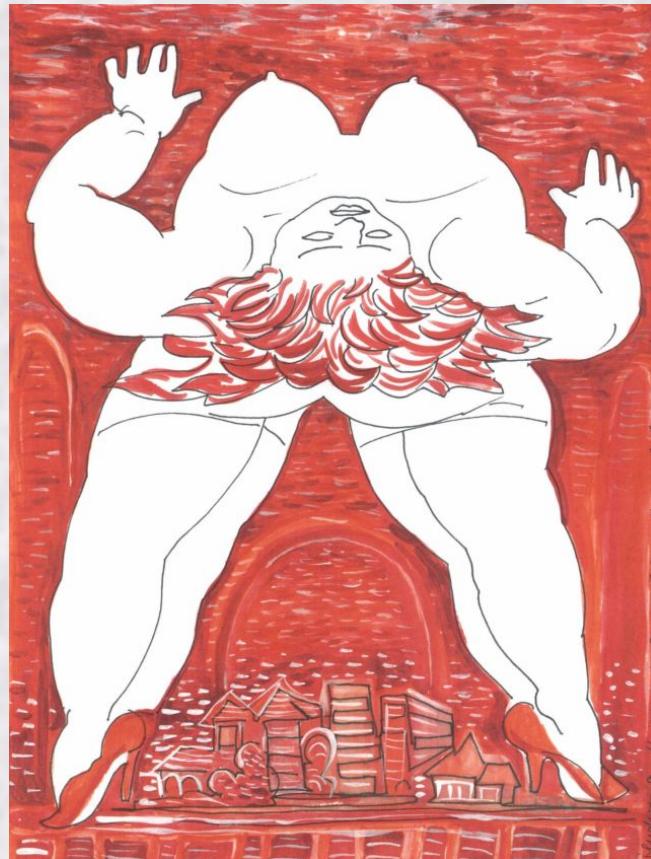

se rostogolesc cuvinte în jur,
e acută devălmășia unei realități
de mare urgență: probleme sunt de rezolvat

tu

ai ochii încercănați azi, iubire,
și eu mă simt de prisos
cum o cafea răcită
și-un ziar îngălbenit din altă galaxie,
mi-e că mă cuprinde din nou melancolia
și de aceea respir puțin, vorbesc în șoaptă,
mă ghenuiesc în amintiri,
ținându-mi printre gene privirea în frâu,
am chiar de gând să las generos să se piardă
partea mea de contribuție la acțiunea în curs
de salvare a lumii,

norii aş vrea să-i privesc acum
și poate luna mai târziu

haimana obosită

rătăcesc dureros într-un spațiu al meu
lovindu-mă vag de tristeți,
mă însurubez precis în noaptea din mine
(cea fără urme de umbră)
repetând mereu cuvintele ce aiureală

iubirea mea buimacă și mută,
iubirea mea fără noroc
să mă aştepți în lumină, afară,
nu atinge sărmele și nu te urca pe puntea de scânduri
o să revin în curând
și deși nu mi-e sete
presimt că o să găsesc
(în noaptea din mine)
izvorul secret al puterii
de-a merge
mai departe

îngropat în viață

un fapt ciudat îmi rânduieste ziua:
mereu mă regăsesc
în locul
unde îngerii căzuți
se destramă
(în fire de fum și în vis)
și pentru că acesta este locul
de care mi-e frică,
la fel de frică ca de tăcere,
îmi dau din greu silința,
acum,
să mă pierd în tumult
și să adun neobosit
dovezi ale prezenței mele
aici

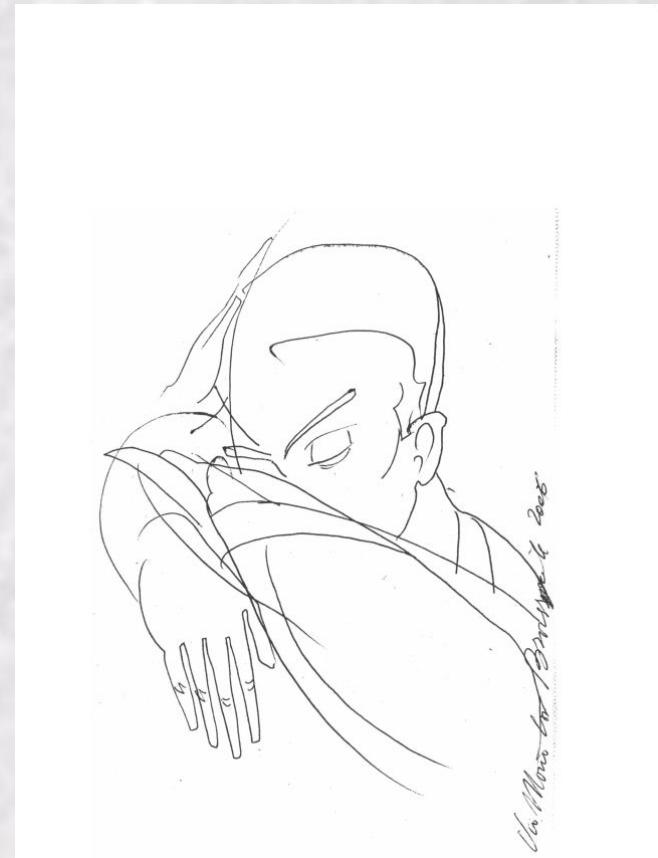
la sfârșit trei borcane

în primul,
borcanul dulce și grețos al contemplației,
ai voie să stai ghemuit ca un fetus,
să lenevești,
să tragi chiulul și să nu-ți faci datoria
nu ți se întâmplă nimic
și nici nu dă buzna careva să-ți franjurească
din neatenție
cărpele sacrului bastion interior
(de care fară motiv suntem totuși cu toții atât de legați)
în al doilea,
borcanul aspru al neputinței,
nu e bine să fii surprins,
e o chestie traumatizantă și de rușine,
mai bine să nu vorbim despre el,
și de altfel este singurul
din care nu se vede nici un petec de cer

borcanul al treilea, secret,
s-a spart azi-dimineață
conținea resturi ascunse – toate tulburătoare
precum fragmente parfumate de scisorii, șerpi și maimuțe frumoase
privirea ta caldă,
din când în când cuvinte pereche,
multe, multe alte minuni

cinema paradis

pentru Uca

ca și tine
obosisem și eu
tot umblând să mă întorc
acasă cumva

se pare
că ne pierduse viața din vedere,
pretext de-ajuns pentru noi
să ne dedăm la degustat seninătatea tăcerii
și să dăm drumul la ceea ce cu orice preț
voiam să păstrăm

în treacăt mai fie spus,
totul ne era clar,
priveam umbre fără umbre
proiectate de alții pe un perete
hei, eram acasă în azilul acesta al tăcerii,
precum peștii fără adăpost
în apă

Cuprins

privind la rece	7
o amintire de prisos urmată de un gând arogant	9
și din copilărie câte ceva	12
meteahnă veche	15
în aşteptarea unei stări de glorie	17
stăpân al lumii	19
între ziduri	21
bodega statutului jalnic	23
neserioasă nedumerire (legată de evaluarea lui zero)	26
gând (legat de război)	28
urme de pași pe nisip	30
despre Împăratul Verde în Biserica Câinelui	33
începutul noptii	35
altă săptămână	37
romantică	40
norii, luna	43
haimana obosită	45
îngropat în viață	47

la sfârșit trei borcane	49
cinema paradis	52

56

